

Kl. 11:24

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Tak, hr. formand. Jeg kan sige til salen, at jeg allerede har beroliget ministeren med, at jeg ikke er permanent arbejdsmarkedsordfører, men tager ordet for vores i dag ikketilstedeværende arbejdsmarkedsordfører, nemlig hr. Morten Østergaard.

Når det så er sagt, vil jeg benytte lejligheden til at takke ministeren for hans tale. Man kan ligesom sige, at ministeren næsten er fundamentalistisk i hans forsvar af den danske arbejdsmarkedsmodel, og det er da en – om jeg så må sige – glædelig udvikling i Venstre. Man kan også i en lidt anden betydning end det, man normalt tillægger betydningen af det, jeg siger nu, sige: Med sådanne fjender behøver man ikke venner. Det er altså i en positiv forstand, for når man har en beskæftigelsesminister, der har de synspunkter, så synes jeg ikke, vi er så dårligt kørende, selv om jeg som bekendt generelt ikke synes, at regeringen lige er min kop te.

Jeg synes lige, at det i lyset af den debat, der har været, hvor mange elementer kommer frem, faktisk er vigtigt at slå fast, når nu man har haft så travlt med EU i mange sammenhænge, at EU jo faktisk anerkender og sikrer strejkeretten og ikke truer den danske model. Vi kan altid diskutere det, der er uden for landets grænser, og det synes jeg bestemt også man skal. Det gælder navnlig for et parti som vores, som jo ikke bare er interesseret i, hvad der foregår i Danmark, men også i de generelle europæiske regler.

EF-Domstolen har sådan set anerkendt strejkeretten som en grundlæggende rettighed. Det fremgår tydeligt af Laval-, Viking- og Rüffertdommene. EU har også sagt, at kollektive kampskridt er sikret i charteret. Det vil sige, at vi alle sammen har anerkendt, at de er sikret i charteret for grundlæggende rettigheder. Jeg synes også, man må sige, at der ikke er nogen, der er ude på at slagte den danske model. Som mange har været inde på, er der tværtimod tale om, at mange roser den danske model og prøver at finde nogle muligheder for at implementere den. Derfor er det også fint, at ministeren har den holdning, at det er vigtigt at understrege, at en meget vigtig forudsætning for den danske model jo er den høje organisationsgrad, for ellers ville den danske model jo ikke være brugbar.

Så synes jeg også, at jeg vil minde om, at Barroso som formand for Kommissionen i en tale til den svenske Rigsdag har sagt, at EF-Domstolens

kendelse i Laval-sagen anerkender fagbevægelsens fundamentale ret til at iværksætte foranstaltninger. Den bekræfter også, siger han – det er også i lyset af den diskussion, der har været her i dag – at fagforeningerne er i stand til at gennemføre aktioner til bekæmpelse af social dumping, forudsat at det sker inden for grænserne sat af fællesmarkedslovgivningen.

Det Radikale Venstre er jo medforslagsstiller på forslaget til vedtagelse, der formentlig bliver vedtaget på et senere tidspunkt, om ikke i dag så en anden dag, og det er vi, fordi vi synes, det er vigtigt at signalere, at man fortsat skal arbejde med de her spørgsmål. Vi synes også, det er vigtigt at signalere, at det sker inden for rammerne af det system, vi kender i dag. Jeg har da sympati for fru Line Barfods forslag, og jeg anerkender også, at fru Line Barfod har ændret i formuleringerne fra tidligere, sådan at det måske ville være mere spiseligt for os andre. Det, jeg bare har noget imod, er, at man prøver at lave nogle forslag, som i hvert fald inden for en meget overskuelig fremtid overhovedet ikke er realistiske.

Medmindre det hele bliver kaos, det vil sige, at medmindre iverne stemmer nej, og at Tjekket ikke vil ratificere eller noget i den stil, så kan man håbe på, at Lissabontraktaten bliver en realitet. Jeg tilhører den gruppe, der håber på det. Hvis det er tilfældet, tror jeg, at de fleste af os heller ikke vil åbne nogen nye traktatforhandlinger – det ligger ligesom i kortene. Pyha, det var så det, og nu skal der ro på i et stykke tid, når det drejer sig om traktatforhandlingerne. Vi ved jo også, at det her med at sige juridisk bindende erklæringer jo kræver en genåbning af traktaterne, og dermed er det ikke muligt at få det gennemført foreløbig.

Derfor synes jeg ikke, at man skal gå ind for det forslag, fordi det bliver et slag i luften, det bliver ikke til noget, og jeg kender – i denne sammenhæng – oppositionen til det europæiske projekt godt nok til at vide, at vi så vil få slynget i hovedet, at vi har sagt, at vi vil arbejde for det, og det bliver ikke til noget og alt det der.

Derfor er jeg tilhænger af, at vi på et andet plan, som det fremgår af dagsordenen, hele tiden understreger, at man løbende skal undersøge mulighederne for tiltag på det her område, også gerne så det kan blive mere juridisk bindende. Jeg tror så, at tendensen i øjeblikket går i retning af, der vil blive taget større sociale hensyn, også inden for beskæftigelsespolitikken, end der har været før. Men det kan jo så stå for min egen regning.